

Από την ταπείνωση στην εξέγερση

"Εγώ είμαι ο γκρεμιστής
γιατί είμαι εγώ κι ο χτίστης.
Και θέλει και το γκρέμισμα
νου και καρδιά και χέρι.
Στου μίσους τα μεσάνυχτα
τρέμει ενός πόθου αστέρι"

(Κ.Παλαμάς, «Ο γκρεμιστής»)

Στις 12/2/2012 ένα ακόμα μνημόνιο «σφαγή» υπερψηφίστηκε, υποθηκεύοντας το μέλλον πολλών γενεών. Από σήμερα τίποτε δεν θα είναι το ίδιο, καθώς χάθηκαν πια και τα βασικά που προφασίζεται ότι παρέχει η δημοκρατία, και τα οποία είχαν κατακτηθεί μέσα από αγώνες δεκαετιών. Μισθοί, συντάξεις, υγεία, παιδεία και οι υποτυπώδεις άλλες κοινωνικές παροχές, ΤΕΛΟΣ. Οι μάσκες έπεσαν και ο καλυμμένος καπιταλισμός που μέχρι τώρα δήθεν «έδινε ευκαιρίες», δείχνει επιτέλους τις προθέσεις του, και γίνεται όλο και πιο άγριος και προκλητικός για την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας. Αν και το προσωπείο του καπιταλισμού έπεσε, με θράσος εξακολουθεί να υπόσχεται στους υπηκόους του την «ευημερία», προτάσσοντας σαν λύσεις και απαραίτητες προϋποθέσεις, την εθνική ενότητα και την κοινωνική συναίνεση. Στην πραγματικότητα, ζούμε πλέον εικόνες από το μέλλον, το οποίο η κυριαρχία βίαια επιβάλλει, χωρίς ψήγματα κοινωνικής συναίνεσης. Εκτός όμως από το μέλλον που μας ετοιμάζουν αφεντικά και κράτος, υπάρχει και ένα άλλο μέλλον που τους επιφυλάσσουμε εμείς, και αυτό είναι ο δρόμος της εξέγερσης και της ανυπακοής.

Το μνημόνιο μπορεί να ψηφίστηκε - κανείς δεν πίστευε ότι δεν θα ψηφιζόταν, παρόλα αυτά η κοινωνία ήταν εκεί, στο δρόμο... Η μεγαλειώδης πορεία με τους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές, που για πολλές ώρες κατέκλυσαν το κέντρο, έδωσε το ηχηρό μήνυμα ότι τίποτε δεν τελείωσε, όλα τώρα αρχίζουν. Άνθρωποι όλων των ηλικιών δήλωσαν με την στάση τους αποφασισμένοι να παραμείνουν στους δρόμους, παρά τους δεκάδες τραυματισμούς, παρά τον χημικό πόλεμο. Το πλήθος δεν τρομοκρατήθηκε από την καταστολή, δεν οπισθοχωρούσε άτακτα όταν οι μπάτσοι έριχναν τόνους χημικών, αντίθετα έφευγε και επέστρεψε συντεταγμένα, φωνάζοντας συνθήματα. Χιλιάδες κόσμος παρέμεινε στο δρόμο, και σιωπηλά ή ενεργά συμμετείχε στο γκρέμισμα των συμβόλων της κυριαρχίας, δείχνοντας να κατανοεί την ταξική αντιβία. Ο κόσμος επικροτούσε την στοχευμένη οργή κατά των «ναών» του καπιταλισμού (τράπεζες, αλυσίδες καταστημάτων, πολυκαταστήματα, εκκλησιαστικά είδη, ενεχυροδανειστήρια), μια οργή που ίσως για πρώτη φορά διοχετεύτηκε με τόσο ξεκάθαρο προσανατολισμό. Το δεδομένο αυτό από μόνο του, δεν μπορεί να επιφέρει γενικευμένα συμπεράσματα, ωστόσο η ταξική πάλη είναι γεγονός. Κάποιοι άρχισαν να νιώθουν και τα καταλαβαίνουν την ταξική τους θέση αλλά και τον πραγματικό εχθρό, αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι στο δρόμο γεννιούνται συνειδήσεις.

Ευχάριστη έκπληξη αποτέλεσε και η στάση όλης της θεσμικής αριστεράς (παρά τις ανακοινώσεις-καταδίκες της επόμενης μέρας και παρά τις διαφορετικές κομματικές εντολές την στιγμή των γεγονότων), που παρέμεινε στους δρόμους για ώρες, μην επιτρέποντας έτσι στις δυνάμεις καταστολής να σπάσουν εύκολα το εξεγερσιακό μέτωπο. Παρόλα αυτά, για ακόμη μία φορά τα τελευταία χρόνια, υπήρξε όργιο καταστολής, καθώς οι μπάτσοι αιματοκύλησαν την πορεία στέλνοντας στα νοσοκομεία δεκάδες διαδηλωτές, μερικούς από

αυτούς σοβαρά τραυματισμένους, που αντιμετώπισαν κίνδυνο για τη ζωή τους ή για μόνιμες σωματικές βλάβες, ενώ εκατοντάδες ήταν και τα λιποθυμικά επεισόδια εξαιτίας των χημικών, που αντιμετωπίστηκαν επιτόπου. Οι συλλήψεις έφτασαν τις 79 (εκ των οποίων οι 23 έγιναν κατά την απόπειρα κατάληψης του δημαρχείου Αθηνών), ενώ τις επόμενες ημέρες, προς τέρψιν των απανταχού τρομολάγνων, δημοσιεύτηκαν οι φωτογραφίες των προφυλακισθέντων, και συνοδεύτηκαν με προτροπές χαφιεδισμού. Άλλωστε, η προσπάθεια για δημιουργία κλίματος τρομοκράτησης και συκοφάντησης των αγωνιστών ήταν συντονισμένη, και είχε ξεκινήσει από το πρωί της Κυριακής, με προληπτικές προσαγωγές – απαγωγές αγωνιστών από τα σπίτια τους.

Και ενώ οι δρόμοι είχαν μετατραπεί σε πεδία μάχης, στο κοινοβούλιο εκτυλισσόταν – σε ζωντανή μετάδοση – μια κωμωδία άνευ προηγουμένου, με υποτιθέμενες ανταρσίες και διαγραφές και στα τρία κόμματα που απαρτίζουν την κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας. Σε αυτό το θέατρο του παραλόγου της κυνοβουλευτικής δημοκρατίας συμμετείχαν φυσικά τα ΜΜΕ, που ακολουθώντας πιστά τις προσταγές των αφεντικών τους έπαιξαν άψογα τον εντεταλμένο ρόλο τους, δείχνοντας το σχεδόν άδειο Σύνταγμα και αποφεύγοντας εικόνες από τους πλημμυρισμένους δρόμους όλου του κέντρου της πόλης, υποτιμώντας τους διαδηλωτές τόσο αριθμητικά - μιλώντας για λίγες χιλιάδες, όσο και ουσιαστικά - λοιδορώντας τις εξεγερσιακές τους διαθέσεις και βαφτίζοντάς τους παρακρατικούς και μαφιόζους (βλέπε «μαρτυρίες» για εκβιασμούς των ιδιοκτητών για να μην καούν οι επιχειρήσεις τους). Η συνηθισμένη τους πρακτική να εστιάζουν στις υλικές ζημιές και να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για νεοκλασικά κτίρια που δεν «σεβάστηκαν» οι διαδηλωτές εφαρμόστηκε και αυτή τη φορά, τη στιγμή που με τα μέτρα που παίρνονται παίζονται ανθρώπινες ζωές, ολόκληρες περιοχές (π.χ. Κερατέα, Λιόσια) υποβαθμίζονται, επιχειρήσεις κλείνουν σε μια νύχτα κι εργαζόμενοι πετιούνται στο δρόμο, κτήρια εγκαταλείπονται ή κατεδαφίζονται για να γίνουν πολυκατοικίες και ανθρώπινες ζωές υποθηκεύονται, όλα αυτά προς όφελος κράτους και κεφαλαίου. Τα δάκρυα και ο πόνος τους για τα νεοκλασικά κτήρια δεν μας αγγίζουν, από τη στιγμή που σε αυτά στεγάζονται τράπεζες και πολυκαταστήματα... πόσο μάλλον όταν έξω από τις πόρτες τους τα βράδια συνωστίζονται άστεγοι. Όσο για τον πρόεδρο του εμπορικού συλλόγου Αθηνών που θεώρησε τα επεισόδια «επίθεση ενάντια στον πολιτισμό» να του υπενθυμίσουμε ότι πολιτισμός δεν είναι τα ντουβάρια, αλλά να ζεις με αξιοπρέπεια και όχι απλά να επιβιώνεις, κι αυτό με περισσή δυσκολία...

Η νύχτα της Κυριακής, το βράδυ που ψηφίστηκαν τα νέα μέτρα, σήμανε το τέλος της προηγούμενής μας ζωής. Μπορεί να υποθηκεύτηκε το μέλλον μας, αλλά ο κάθε αγώνας, η κάθε μάχη αποτελεί μια παρακαταθήκη για την συλλογική μνήμη, και ως τέτοια, η νύχτα της Κυριακής - που πολλές στιγμές έγινε «μέρα» - έβαλε ένα μικρό λιθαράκι στο αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και κάθε είδους κυριαρχία. Αυτή η νύχτα, απέδειξε σε πρακτικό επίπεδο, ότι η διάχυση του κόσμου στους δρόμους της πόλης (ή κατ' επέκταση στις γειτονιές) ενισχύει τη δύναμη του και μεταφέρει το «παιχνίδι» στο δικό του γήπεδο, σε αντίθεση με τη συγκέντρωσή του σε μια και μόνο τοποθεσία (όπως το Σύνταγμα) όπου περιορίζεται σημαντικά η δράση του. Από τον Δεκέμβρη του 2008 μέχρι σήμερα πολλά έχουν αλλάξει. Αυτοοργάνωση, καταλήψεις, συνελεύσεις γειτονιών, συλλογικά εγχειρήματα ξεπηδούν παντού, σηματοδοτώντας μια νέα εποχή εξεγερσιακής διάθεσης. Και αν γι αυτούς είμαστε καθάρματα, ή πλέμπα, όπως δήλωσε ο Σαμαράς κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του Σαρκοζύ μιλώντας το 2005 για τους εξεγερμένους των γαλλικών προαστίων, να ξέρουν ότι δεν πρόκειται να αφήσουμε τίποτα όρθιο από τον κόσμο τους αλλά θα κτίσουμε από την αρχή ένα δικό μας κόσμο βασισμένο στην αλληλεγγύη, στην αντίσταση και στην αξιοπρέπεια!!!

ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΡΗΞΗ ΆΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ